

Prof. harcmistrz **Aleksander Kamiński**,
przybrane nazwisko: *Aleksander Kędzierski*,
ps. *Dąbrowski, J. Dąbrowski, Fabrykant,*
Faktor, Juliusz Górecki, Hubert, Kamyk,
Kaźmierczak, Bambaju (ur. 28.01.1903 w
Warszawie, zm. 15.03.1978 w Warszawie.)

*„Moim zadaniem życiowym było pomaganie dzieciom,
młodzieży, dorosłym
w samorozwoju korzystnym zarówno dla jednostki jak i
społeczeństwa.”*

I. Olecka, *Wywiad z prof. A. Kamińskim*, "Nowa Szkoła" 1974, nr 9, s.32-33.

Opracowanie:

Iga Banasiak klasa 6B

Szkoła Podstawowa Nr 2 im. Marii Skłodowskiej-Curie w Piastowie

Opiekun: Justyna Czarnecka – nauczycielka matematyki

ŹRÓDŁO:

[HTTP://A_KAMINSKI.WEBPARK.PL/](http://a_kaminski.webpark.pl/)

[HTTP://PL.WIKIPEDIA.ORG/WIKI/ALEKSANDER_KAMI%C5%84SKI](http://pl.wikipedia.org/wiki/Aleksander_Kami%C5%84ski)

DZIAŁALNOŚĆ HARCERSKA

Rozkazem Naczelnictwa z 3 października 1922 A. Kamiński mianowany został przewodnikiem z zaliczeniem służby od sierpnia 1921, rozkazem z 30.06.1924 został mianowany podharcmistrzem. Po zmianie nazw stopni harcerskich (w grudniu 1927) – harcmistrz. Od 1923 był drużynowym **I Pruszkowskiej Drużyny Harcerzy im. Stefana Czarnieckiego** (przez siebie założonej) i **III Pruszkowskiej Drużyny Harcerzy im. Tomasza Zana**. Pełnił również obowiązki zastępcy komendanta hufca. Prowadził stałą rubrykę pt. "Życie harcerskie" w piśmie "Echo Pruszkowskie".

3 maja 1997r. nastąpiło nadanie **Hufcowi ZHP Piastów** imienia profesora harcmistrza Aleksandra Kamińskiego „Kamyka” oraz poświęcenie sztandaru.

Działalność zuchowa

„Jest to zabawa dzielnych chłopców i dziewcząt. Zabawa trwająca całe dnie, tygodnie, miesiące i lata. Zabawa - zuchów, którzy są odważni w grach i odważni w mówieniu prawdy, którzy są zwinni i zręczni, mają bystre oczy, bystre palce i bystre głowy. „

Aleksander Kamiński, *Książka drużynowego zuchów*, Warszawa 1997, s. 16.

Żywe zainteresowanie i zaangażowanie się Aleksandra Kamińskiego w pracę z najmłodszymi członkami Związku Harcerstwa Polskiego zaowocowało licznymi zmianami w tej organizacji.

Zaproponował On nową oryginalną koncepcję organizacji wilczęcej, którą przedstawił w czasopiśmie harcerskim "Na Tropie" w serii artykułów, ukazujących się od 1928 roku, pt. **"Jak Antek Cwaniak wilczków kształcił"**. Na ich podstawie powstała, wydana w 1932 roku, książka **"Antek Cwaniak. Książka o zuchach"** ukazująca w zbeletryzowany sposób metodykę pracy z zuchami. Był to pierwszy tom tzw. "trylogii zuchowej" Aleksandra Kamińskiego.

Działalność zuchowa

„Obiecuję uczynić wszystko, co tylko będę mógł, aby służyć Panu Bogu i Polsce, wypełniać prawo gromady zuchów, co dzień wyświadczyć komuś przyjacielską przysługę.”

"Wiadomości Urzędowe Naczelnictwa ZHP", luty 1935, nr 2, s. 11, Rozkaz Naczelnika ZHP, L. 1 z 10.01.1935., Warszawa 1997, s. 16.

W 1931 roku Kamiński został kierownikiem Wydziału Zuchów Głównej Kwatery Harcerzy i latem tego samego roku zorganizował pierwszy kurs instruktorów zuchowych nad Wigrami. Dzięki staraniom Aleksandra Kamińskiego **1.10.1931r.** ukazał się rozkaz Naczelnika Głównej Kwatery Harcerzy ZHP, w którym zatwierdzone zostały przygotowane przezeń regulaminy zuchowe, organizacja i zasady działania gromad, Prawo i Obietnica Zuchów. Termin ten uważa się za **czas narodzin chłopięcego ruchu zuchowego**.

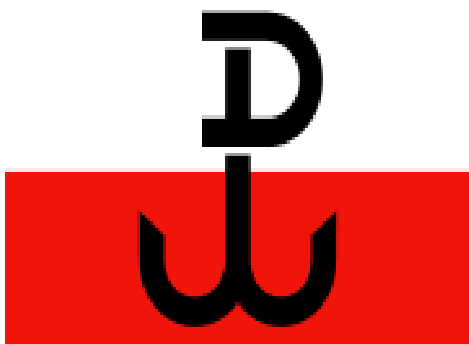
Słowo wychowanie Aleksander Kamiński traktował jako **udzielanie pomocy skłaniającej do samowychowania**. Zwracał także szczególną uwagę na tak ważne elementy wychowania jak przykład osobisty, czy małe grupy rówieśnicze skłaniające do wzajemnego wychowania i dawania dobrego przykładu.

II Wojna Światowa

Po wybuchu wojny ewakuowany we wrześniu 1939r. ze Śląska, około 12 września przybył do Warszawy i wszedł w skład Komendy Pogotowia Harcerzy, a po kapitulacji stolicy kierował prowizorycznym domem dziecka dla dzieci osieroconych podczas oblężenia Warszawy.

W konspiracji od października 1939, członek ścisłej Głównej Kwatery („Pasieka”) Szarych Szeregów. Od tegoż miesiąca czynny także w SZP. Inicjator, organizator i następnie redaktor naczelny „Biuletynu Informacyjnego” (wydawanego od 5.11.1939 tygodniowego organu Okręgu Warszawa-Miasto SZP-ZWZ-AK, a od wiosny 1941 centralnego organu prasowego Komendy Głównej AK, najważniejszego pisma konspiracyjnego w okupowanej Polsce – nakład do 47 000 egz.). Używał tu pseudonimu "Kaźmierczak", a od listopada 1942 "Hubert", a także "Fabrykant", "Kamyk". Był także autorem większości artykułów wstępnych w "Biuletynie Informacyjnym". Od 1941 do wybuchu powstania warszawskiego pod pseudonimem "Hubert" był referentem kontrwywiadu Oddziału II Komendy Głównej ZWZ-AK.

II Wojna Światowa

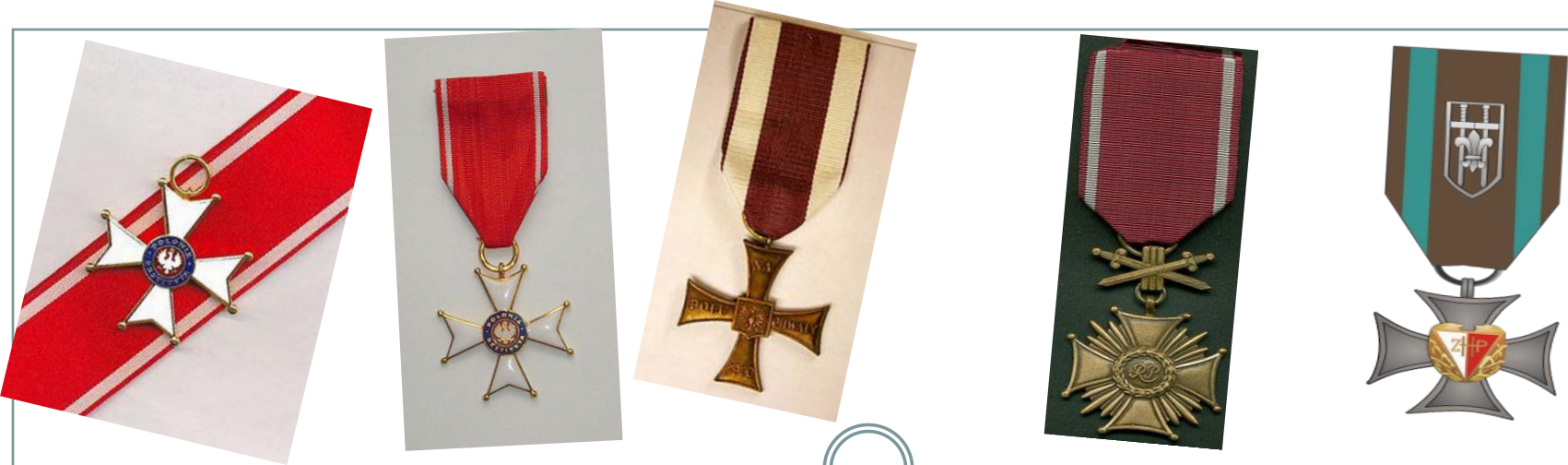

Twórca koncepcji, założyciel i od grudnia 1940 pod pseudonimem "Dąbrowski" **komendant główny Organizacji Małego Sabotażu „Wawer”**. W tym czasie napisał artykuł "Mały sabotaż" ("Biuletyn Informacyjny", 1 września 1940). Najbardziej znane i widoczne efekty działalności "Wawra" to m.in. rysunki "kotwicy" Polski Walczącej i znaki "V", antyniemieckie napisy w miejscach publicznych, kolportaż ulotek, gazowanie kin, akcje megafonowe. Osobiście uczestniczył w pierwszej serii takich akcji – w wybijaniu witryn wystawowych fotografów, eksponujących zdjęcia umundurowanych Niemców.

„Kamienie na szaniec”

„Kamiński przez całą okupację mieszkał w Warszawie, a jego bliscy przebywali u rodziny w **Piastowie**. W maju 1943 roku przyjechał do nich bardzo poruszony i poprosił żonę, aby siadła do pisania. Chciał, aby pisała ręcznie, był w takim stanie psychicznym, że nie chciał skorzystać z maszyny do pisania, choć stała na parapecie okna. Mówił urywkami, spacerując po pokoju, czasem słowa przychodziły mu z trudnością. Trwało to dwa dni, później Kamiński zabrał rękopis i pojechał do Warszawy. W lipcu ukazały się „Kamienie na szaniec”. Było to coś więcej niż zwyczajne dyktowanie: w autorze pomysł książki już całkowicie dojrzał i został nawet w szczegółach dopracowany, skoro mógł z pamięci dyktować ją przez kilkanaście godzin, a zarazem obserwować wrażenie, jakie wywiera ona na Piszącej. „

Ordery i odznaczenia:

- Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski (21 lutego 2008, pośmiertnie)
- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski
- Krzyż Walecznych
- Złoty Krzyż Zasługi z Mieczami(25 lipca 1944)
- Krzyż "Za Zasługi dla ZHP"(1992, pośmiertnie)
- Medal "Sprawiedliwy Wśród Narodów Świata"(1992, pośmiertnie).